

Soler, president amb personalitat

El discurs d'investidura de Cristòfol Soler va demostrar que el nou president aspira a ser quelcom més que el delfin de Cañellas.

Hi havia expectació per escoltar el discurs de Soler. Les males llengües ja l'havien batejat: "Soler, el Regent". L'ombra de Cañellas s'endevinava molt llarga i ningú no oblidava que Cristòfol Soler (38 anys, fins aleshores president del Parlament des del 91, i ja conseller de Cañellas entre 1983 i 1987) sempre ha estat un home de la màxima confiança de Cañellas. A més, l'ex-president no perdia ocasió per recordar a les juntes locals del PP, que visita per explicar la seva dimissió, que ell és innocent de tot, que li han fet una gran injustícia i, sobretot, que tornarà, que ho tinguin per ben segur. En aquestes circumstàncies tot feia pensar que Soler seria, efectivament, el Regent, fins que el veritable rei estigués en condicions de tornar. És a dir, quan "s'homo des mostaxitos" el deixàs tornar. Per cert, que aquesta definició d'Aznar, la va dir davant els periodistes el germà de Cañellas, Carles, quan va saber que el president del PP obligava a dimitir Gabriel Cañellas.

Uns dies abans de la investidura, un element nou va sorprendre la classe política i periodística. Alberto Herrán, un dels pocs crítics a Cañellas, a qui fins i tot es va enfrontar en el darrer congrés i que, és clar, havia quedat reduït a l'ostracisme polític, era designat per ocupar la secretaria general del PP a Balçars acompanyant Joan Huguet, que serà el president. Els indicis que en el PP qualche cosa es cuinava al marge de Cañellas eren cada vegada més clars.

En aquest moment seria precipitat assegurar que el nou equip dirigent del PP -Huguet i Herrán- i el nou president -Soler- pretenen impedir, per mitjà dels fets consumats, la tornada de Cañellas. Però, si més no, sembla que tenen intenció de ser ells mateixos i, tot i reconèixer la tasca de Cañellas, impulsar una forma pròpia de fer política.

La investidura. Soler va sorprendre amb el seu discurs d'investidura. L'oposició, tan acostumada a posar en marxa el mateix discurs

("corrupció, corrupció i corrupció") es va veure lleugerament descol·locada per un Soler que va canviar les formes i, també en certa manera, el fons que havia estat habitual en els discursos d'investidura durant els darrers dotze anys.

La forma va ser infinitament diferent i millor. Cañellas acostumava a llegir una mena de rondalles, Soler va fer un discurs polític. Per primera vegada les cariatides -les escultures del saló de plens del Parlament- escoltaven un candidat a president de Balears que omplia de dignitat formal l'alt càrrec que aspirava a ocupar. En un català correcte, qui ja és nou president va fer un vertader discurs d'investidura.

El fons polític de la intervenció de Soler va sorprendre. L'aspirant a president va posar especial èmfasi en la presentació d'un programa, basat en la intenció de fer "de Balears una veritadera comunitat històrica". No hi hagué pràcticament cap referència a la crisi passada. Soler va voler mirar cap endavant i no donar armes fàcils a l'oposició, parlant de la crisi que va provocar la dimissió de Cañellas. El fons reivindicatiu de Soler es va fer palès quan anuncià el seu "compromís indefugible de posar-se davant les portes dels ministeris menue quedi alguna transferència sense transferir". Mirant sempre envers els escons de l'oposició, el virtual president assegurà: "Seguiré en la línia de prudència, moderació i diàleg que sempre ha vingut caracteritzant la meua trajectòria política." Anuncià que durant aquesta legislatura es posaran en marxa les dues institucions que desenvolupen l'Estatut (el Síndic de Greuges i el Síndic de Comptes), que Cañellas no va voler mai constituir. En economia va defensar una visió estructural: "una anàlisi rigorosa de l'economia ens hauria d'allunyar de la dada de la conjuntura, per a veure l'estructura productiva de les Illes". En turisme es va atrevir a dir que "és desitjable evolucionar cap a una situació de menor dependència de l'activitat turística", un vertader pecat pels ideòlegs tradicionals del canellisme. També es va referir a la protecció del

Dalt, Cristòfol Soler atenent els periodistes. Baix, Cañellas després de dimitir. El discurs del nou president ha marcat diferències de qualitat entre Cañellas i el seu successor.

JOAN CELIA

L'oposició. Els grups d'oposició varen reaccionar formant dos blocs. D'una banda els nacionalistes (PSM i UM), que destacaren aspectes positius del discurs, però amb desconfiança: "Bona part, el podria haver escrit UM perquè té moltes de les nostres propostes, però el problema és que no ens el creiem", va comentar Munar. "He notat un canvi de formes, i també certs aspectes contraris al que fins ara ha fet el PP, però tenc el dubte que siguin només bones paraules", digué Sampol.

El bloc esquerrà i ecologista va ser més dur. Francesc Triay (PSOE) va assenyalar: "No hem pogut esbrinar si Soler és l'Arias Navarro del *canellisme* o l'Adolfo Suárez que protagonitzarà la transició". Eberhard Grosske (EU) considerà: "a pesar que ha tengut alguns aspectes de modernitat respecte les cavernes del passat, el discurs del candidat ha estat una autèntica presa de pèl". El diputat dels Verds, Josep Ramon Balanzat, va dir: "sentir parlar Soler de medi ambient m'ha provocat la mateixa sensació que escoltar un *skinhead* pronunciant-se a favor dels drets humans i contra el racisme".

En el PP tot eren unanimitats. Unes oportunes telefonades de Madrid a determinats homes van aconseguir la pau després de la tensió. Almenys fins les eleccions.

Miquel Payeras

JOAN CELIA

medi ambient, un valor que, segons Soler, cal preservar "no només per principis proteccionistes, o per actituds radicals, sinó que es tracta també de convèncer-nos que el medi natural constitueix un bé econòmic amb valors de mercat". Tota la línia política del discurs de Cristòfol Soler va constituir un trencament quant a les formes i el fons del passat, però la qüestió en què va ser especialment fou la política cultural i lingüística: "Concretarem una política lingüística ferma i decidida, a fi de desenvolupar fidelment la Llei de Normalització Lingüística, d'acord amb l'Estatut que proclama que la llengua catalana és la pròpia de Balears". Gabriel Canellas, al llarg de dotze anys de presidència del Govern no va referir-se mai a la llengua de Balears com a llengua catalana. Mai, tampoc, no va fer res per desenvolupar la Llei de Normalització, i encara molt menys va dir mai que fos necessària una política lingüística. Ni hauria parlat mai d'una acció "ferma i decidida" en el tema lingüístic.

Les formes varen ser, doncs, clarament diferents. Però també el fons, perquè, al capdavall, Soler va fer una picada d'ulls adreçada a certs bancs de l'oposició. Segurament als dos escons ocupats pels diputats nacionalistes d'UM. Comencen a reconstruir-se els ponts d'unió amb els antics aliats. Fins i tot els sis diputats nacionalistes del PSM es van veure en certa mesura sorpresos agradablement, i així ho reflectiren les reaccions.

